

DEMONBLOD

JOHANNA STRÖMQVIST

SILVER
& STÅL

DEMONBLOD

BONNIER
CARLSEN

SILVER & STÅL – DEMONBLOD
Copyright © Johanna Strömquist 2025
Formgivning Hanna Säll Everö
Omslagsbild Johan Idesjö

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2025
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@bonniercarlsen.se
www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-043-6
Tryck ScandBook UAB, Litauen 2025
Tryckning 1

1

Solen lyser genom skolans smutsiga fönster. Längre bort kan man se gröna trädkronor som vajar lite. Det känns som om vi har suttit här i evigheter. Men plötsligt harklar sig matteläraren och tittar upp från sin telefon.

”Då var det dags att packa ihop! Vi ses på måndag!”

”Kom, Lilly”, säger Lana.

Äntligen är det helg! Vi tar trapporna med flera steg i taget och är ute på baksidan av skolan innan de andra ens hämtat sina saker. Det är redan så varmt att man kan gå utan jacka. Luften doftar gott av blommor, gräs och jord, fast vi är mitt i stan. Fiskmåsarernas skrän och knattret från mopeder gör att det känns ännu mer somrigt. Det är bara några dagar kvar till skolavslutningen.

”Ska vi åka hem till dig?” frågar Lana.

Det är jättelänge sedan hon frågade. Vi brukar oftast bara gå till henne, utan att någon av oss har sagt något. Hon bor närmast, men det är inte därför vi alltid går dit. Jag bjuder aldrig hem någon.

”Vi kan väl gå till dig”, säger jag, som jag alltid gör.

Lana sneglar på mig. ”Vårt kök ska målas om, det sa jag ju förut. Det går inte att vara där.”

Det knyter sig i magen. Jag vill inte att vi ska gå hem till mig. Egentligen tror jag inte att det skulle hända något för det – mamma är nog inte ens där, hon jobbar ju. Men tänk om något som Lana inte borde se råkar ligga framme? Några av mamas torkade örter eller förhäxade halsband. Eller ännu värre, mormor kanske är där och tränar stridskonst i vårt stora vardagsrum. Hon har inte riktigt släppt sin tid som stridshäxa, fast hon har varit pensionerad i flera år. För några veckor sedan råkade hon sparka sönder en dyr golvlampa. Mamma blev vansinnig.

Och tänk om något farligt hände, just när Lana var hos oss? Det vore inte första gången något otäckt hände, och jag kanske inte kan skydda Lana då.

Nej, Lana får inte komma hem till oss. Hon vet inte att mamma och mormor är häxor, och absolut inte att jag också ska bli det.

Eller, att jag redan är det. Det känns fortfarande

konstigt att tänka på att jag har häxkrafter nu.

Mina krafter visade sig nu på våren, fast det var för tidigt. De brukar komma när man är sexton. Det är två år kvar. Men jag ska få träna ändå, för att jag måste. Ingen vet vad som kan hända om jag inte lär mig att kontrollera mina krafter. Det försöker jag att inte tänka på. Krafterna känns som en hög med glödande kol någonstans inuti mig. När som helst kan de blossa upp och börja brinna.

”Fast jag borde nog plugga”, säger jag. ”Jag fattade ingenting av matten i dag.”

Lana gör en konstig min, som en grimas. Och jag hör ju hur det låter. Plugga nu, när vi inte ens ska ha fler prov före skoloravslutningen. Lana fattar garanterat att jag ljuger. Men det kan inte hjälpas. Jag rättar till min väska och börjar gå.

”Vi ses i morgon!” säger jag till Lana, som bara nickar, vänder om och går mot sin gata. När jag har kommit en bit vänder jag mig om och tittar, men jag ser bara hennes rygg. Hon tittar inte tillbaka.

Jag springer ner i tunnelbanan och tar nästa tåg. Det är redan proppfullt med folk överallt, fast klockan bara är halv fyra. När jag kommer fram till Karla-plan är det lugnare. Det är det alltid här. Gatorna

omkring vårt hus brukar vara så tysta att man hör varje steg när en person går förbi. När vi bodde hos mormor och morfar på Söder hördes ljud från gatan på kvällarna, men här är det knäpptyst. Mamma gillar det, fast jag tycker att det känns ensamt. Jag hade vant mig vid alla ljud, och vid att mormor och morfar jämt var hemma och pysslade med sitt. Mormor målade tavlor och morfar brukade laga mat, baka bröd och lägga in gurkor och sådant.

Jag går genom parken och tittar upp mot fontänen, där några barn springer runt och petar med pinnar i vattnet. När jag fortsätter längs gatan hör jag ett högt, skrapande ljud. Jag tittar upp.

Locket på en av gatubrunnarna rör på sig. Men ingen står i närheten, så det är någon som gläntar på locket underifrån! Jag tvärstannar.

En hand, alldeles för stor för att tillhöra en människa, klämmer sig ut under locket. Långa, fjälliga fingrar med gråaktig hud och ojämna klor lyfter locket en bit till.

Det isar i magen. Något är fel här. Väldigt fel. Mitt huvud fylls av otäcka minnesbilder. Av ödlelika, krumbenta monster som gick på Stockholms gator. Som förde bort mamma. Jag minns hur mormor högg huvudet av en demon. Det svarta blodet som sprutade.

Demonerna är tillbaka. Så måste det vara.

Jag tar flera steg bakåt och famlar efter mobilen i fickan. Jag måste hinna ta en bild.

Just då kör en bil runt hörnet, och locket till avloppsbrunnen faller ner med en smäll. Jag står kvar länge i gathörnet och väntar. Kommer den fram igen?

Men ingenting händer. Då vågar jag mig närmare och ställer mig ganska nära brunnen. Jag sätter mig på huk och lyssnar nära locket, men jag hör bara trafikens brus och ljudet av barnröster från parken.

En ung kille med en liten vit hund i koppel kommer gående. Killen tittar konstigt på mig, men hunden tvärstannar vid avloppsbrunnen och börjar skälla högt och gällt. Killen drar i kopplet. ”Nej, Bianca, tyst!” Han drar med sig hunden och de försvinner bort mot parken.

Jag kan inte stå kvar här så länge till innan folk börjar undra vad jag gör. Jag hann inte ta någon bild, men jag vet att mamma kommer att tro mig när jag berättar om det här. Mormor också. Mormor kommer dra fram alla sina gamla vapen.

Hjärtat bultar alldeles för snabbt. Jag tvingar mig att andas lugnare innan jag fortsätter bort till vår gata. Hela vägen spanar jag omkring mig. Men jag ser ingenting.

Såg jag rätt? Är demonerna verkligen tillbaka? Plötsligt blir jag osäker. Jag kanske fick för mig att jag såg det där? Men det var knappast en råtta. Det var något som inte var normalt.

När jag är framme vid vår port surrar min mobil. Det är Lana som ringer.

”Din skoldator ligger i min väska!” säger hon med andfådd röst. ”Har du tagit min? Kan du kolla?”

”Vänta lite”, säger jag och kollar i min ryggsäck. ”Ja, den ligger här. Jag tar med den i morgon.”

”Fast jag måste ha den nu, jag ska ju skriva en text till skoltidningen”, protesterar Lana och låter stressad. ”Kan vi inte mötas och byta nu? Jag kan åka till centralen och så ses vi där ditt tåg stannar?”

”Ja, okej. Jag ska bara gå in och gå på toa, sedan går jag”, säger jag. ”Jag är hemma nu.”

Vi bestämmer att Lana ska börja åka åt mitt håll och ringa när hon är på väg.

Det är tyst när jag låser upp dörren till lägenheten. Jag och mamma bor här själva, fast det är jättestort. Vi har två våningsplan, och på andra våningen har mamma sitt sovrum och de flesta av sina häxgrejer. De andra rummen ser normala ut, men ändå vågar jag inte riskera att ta hit Lana.

Plötsligt hör jag mamma skratta högt. Det är ett

tillgjort skratt, så som hon låter när hon pratar med kunder i salongen eller med grannar hon inte gillar. Vem är det nu som är här? Typiskt att hon inte är ensam. Nu när jag verkligen behöver prata med henne om demonhanden jag såg.

Jag lägger ifrån mig ryggsäcken, tar av mig skorna och går ut i köket. Där sitter mamma och en främmande man. De har tekoppar och kakor framför sig. Mamma ler nervöst när hon ser mig. ”Lilly! Vad bra att du är här!”

Mannen vänder på huvudet. Han ser ut att vara i fyrtioårsåldern, solbränd och med skäggstubb. Han har brunt hår som är ihopdraget till en knut i nacken. Runt handlederna sitter massor av armband av tyg och olika pärlor. Han har på sig en tajt t-shirt och slitna jeans. Hela hans stil påminner mig lite om vår förra idrottslärare som försökte vara kompis med alla och verkade tro att vi var i samma ålder. Ögonen är stora och mörkt bruna. I någon sekund glimmar de till, och jag får för mig att det ena ögat glänser i rött. Sedan ser det ut som vanligt igen. Jag blinkar.

Den främmande mannen ler mot mig. Inte lika nervöst som mamma, men leendet når inte ögonen, de är liksom sorgsna. Vem är han ens? Hoppas inte

mamma tänker börja ta hit dejter nu. Fast han känns inte som någon hon borde gilla.

Mannen reser sig och skakar hand med mig. Hans grepp är ganska löst.

”Jag heter Marco”, säger han. Nu ler han så brett att ögonen smalnar.

Mamma rätar på ryggen och harklar sig.

”Lilly, det här är din pappa.”

2

Den främmande mannen med hårknut sätter sig igen och ler fånigt. Mamma håller upp mer te i deras koppar, fast ingen av dem har druckit upp.

”Vill du sätta dig?” frågar mannen. Han som heter Marco och som mamma påstår är min pappa.

Jag bara står där. Jag fattar ingenting. Mamma har aldrig pratat om min pappa i hela mitt liv. När jag var liten och ställde frågor bytte hon bara ämne. Jag hade börjat tro att hon inte heller visste vem min pappa var.

Mamma hämtar en tekopp i skåpet åt mig, och Marco (pappa?) skjuter fram en stol.

”Det måste kännas konstigt”, säger Marco och ler brett igen. ”Jag har precis börjat vänja mig lite vid tanken – att jag har ett barn. Och du har fått veta det först nu. Jag förstår om du behöver lite tid att greppa det här.”

Jag nickar, fast jag har ingen aning om hur det känns. Jag är bara tom. Mamma skjuter fram fatet med kakor mot mig och jag tar automatiskt emot en. Jag tuggar och sväljer och känner ingen smak.

”Jag ska bara gå ut och röka”, säger Marco och reser sig plötsligt från stolen. Han går ut i vardagsrummet och mot balkongen, som om han har varit här förut och hittar.

Har han varit här förut? Varför vet jag inte det?

I fjorton år har jag klarat mig utan en pappa, och jag är inte säker på att jag vill ha en nu.

Mamma håller upp te åt mig, och hennes hand darrar när hon vinklar tekannan. Sedan tittar hon upp och möter min blick. Hon ser ut att ta sats.

”Jag har väl berättat om när jag var ung och reste runt i Asien?” frågar mamma.

”Ja.”

Jag har hört historier om hotell med ödlor på vägarna, härliga grillkvällar på stranden, vattnet som var så klart att man såg många meter ner och att mamma och hennes kompis nästan körde ihjäl sig på mopeder på några smala vägar.

”När jag var i Thailand följde jag med på en yogaresa till en ö. En av ledarna där var Marco, alltså din pappa. Han hade också häxkrafter, fast annorlunda

än mina.” Hon ler nervöst. ”Vi sågs ett kort tag och gillade varandra, men sedan skulle jag möta några vänner i Vietnam och reste vidare. Det var först när jag kom hem som jag upptäckte att jag var gravid med dig.”

Jag tittar ner i bordet. Det här har jag aldrig hört förut. Hon har inte berättat någonting om det.

”Jag försökte få tag i Marco förstås”, fortsätter mamma. ”Men han hade också rest vidare, och på den tiden var det inte lika lätt att hitta folk. Alla hade inte mobiltelefoner, till exempel inte han. Och ingen visste vart Marco hade rest. Jag visste inte vad han hette i efternamn.”

Jag säger ingenting. Mamma harklar sig.

”Så när du var liten och ställde frågor tänkte jag att det var lika bra att inte rota mer i det där”, säger hon. ”Då hade du kanske velat leta efter honom.”

Plötsligt blir jag jättearg. ”Och det hade väl inte varit så konstigt? Varför försökte *du* inte leta?”

Mamma blinkar.

Jag fortsätter innan hon hinner svara. ”Du ville inte ens svara när jag frågade vem min pappa var, det är lika illa som att ljuga!”

”Men ...”

”Du är en häxa!” avbryter jag. Nu är jag så arg

att det liksom bränner till inom mig, och plötsligt skjuter gnistor fram, rakt ur min hand. De lysande gnistorna landar på golvet där de fräser och hoppar, och mamma far upp och stampar ut dem. Några svaga märken blir kvar. Vi tittar på varandra.

Jag tar ett djupt andetag och tvingar mig själv att låta lugn, så att kraften inte bryter fram igen.

”Du har häxkrafter, och han också! Det måste finnas en massa sätt att hitta folk med magi! Varför gjorde du inte det, eller bad någon annan om hjälp? Du känner en massa personer! Alla häxor är väl registrerade?”

Just då hörs en kraftig smäll. Någon har slagit igen ytterdörren riktigt hårt.

”Marco?” ropar mamma.

Vi tittar förvirrat på varandra, och så skyndar vi ut i hallen. Jag hinner först och öppnar dörren ut i trapphuset. Någon är just på väg nerför trapporna, men det är inte Marco. Det är Lana! Hon håller sin skoldator i ena handen. Hon måste ha åkt hit för att vi skulle kunna byta dator och bara hämtat den i hallen.

”Hej”, ropar jag. ”Vänta!”

Lana tittar inte ens på mig. Hon rusar nerför trapporna. Jag fattar ingenting, men jag springer efter.

När vi kommer ner till porten stannar hon äntligen och vänder sig om. Hennes mörka ögon brinner av ilska.

”Varför har du inte sagt något!” väser hon.

”Vadå?” Jag fattar fortfarande ingenting, men jag hatar när Lana är arg på mig. ”Vad har jag inte sagt?”

”Att din mamma håller på med magi! Att hon är en häxa! Att *du* är en häxa? Jag såg vad du gjorde!”

Jag tar ett steg framåt, men Lana stelnar till och backar bort från mig. Ögonen är uppspärade. Hon håller på att dra upp dörren och är på väg ut.

”Vänta!” säger jag. ”Vad såg du?”

Lana stirrar hatiskt på mig. ”Du *visste* att jag drömde om att vara en häxa! Jag har pratat om det sedan vi var små. Ändå sa du ingenting! Fattar du hur dum jag känner mig!”

Hon sliter upp porten och rusar i väg längs gatan. Nu försöker jag inte hindra henne. Jag måste prata med mamma.

Mamma ger mig mer te och vi sätter oss i mitt rum. Marco (min pappa?!) står fortfarande ute och röker på balkongen och stirrar ut mot husen mittemot.

”Vad ska jag göra?” säger jag för säkert fjärde gången. ”Lana typ hatar mig nu. Och tänk om hon

berättar det här för en massa folk!”

Mamma klappar mig på armen. ”Hon hatar inte dig. Hon blev antagligen rädd. Hon har aldrig sett något sådant förr, och du sa ju själv att hon känner sig dum. Tänk på alla år som hon har pratat om Harry Potter och häxor, och du har ju berättat om att hon gjorde en trollstav i slöjden och hemgjorda magiska brygder av glitterlim och vatten. Det är klart att det blir konstigt och skrämmande för henne nu, om hon får höra att du kommer från en familj som har det där, på riktigt.”

Jag mår lite illa. Över allting under den här jobbiga dagen. Jag vill bara gömma mig. Och helst inte tänka på att det står en främmande man och röker på vår balkong.

”Och jag tror verkligen inte att Lana berättar något”, säger mamma. ”Folk skulle tro att det var hon som var knäpp, du vet ju hur det är.”

Det vet jag. Ingen tror på att häxor och magi finns, så det går att komma undan med ganska mycket utan att någon börjar undra. Men grejen med Lana är att hon inte är särskilt bra på att hålla tyst om saker. Lanas föräldrar skulle nog bli oroliga för att Lana blivit galen om hon sa att mamma var en häxa.

Eller, om vi har tur, så skulle de kanske tro att

mamma var häxa på samma sätt som alla de som håller på med tarotkort, kristaller och örter, men som aldrig har haft några krafter. Sådana häxor som skulle bli livrädda om något de gjorde faktiskt funkade.

Men just nu har vi ännu viktigare saker att prata om – den enorma, fjälliga handen som jag såg.

Jag ska just säga något om den när det knackar på dörren, samtidigt som den öppnas på glänt. Marcos ansikte tittar fram.

Mamma ler ansträngt och följer med honom ut i köket. Jag hör hur de pratar lågt där ute.

Jag tar fram min skoldator och tänker att jag ska försöka göra den där matteläxan som jag sa att jag skulle göra. Men det går inte. Jag kan inte ens tvinga mig själv att starta den, jag bara tittar på den svarta skärmen. Jag kollar mobilen i stället, men Lana har inte hört av sig.

Hur ska det bli nu? Kommer Lana att berätta för någon vad hon såg? Kommer hon aldrig mer att vilja prata med mig?